

ผ้าสีสุดท้าย ๒

วันพุธที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

เรามาถึงภาวะอันสูงสุดแล้ว เพศสุดท้ายของการเวียน
ว่ายตายเกิดคือเพศพระ อาชีวะสุดท้ายของชีวิตในการเวียนว่าย
ตายเกิดก็อาชีวะพระ คนจน คนรวย พระราชา มหากษัตริย์
พระเจ้าจักรพรรดิ ตอนสุดท้ายออกบวชหมด สวมเครื่องแบบ
ชุดสุดท้ายในสังสารวัฏที่คงที่ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ชุดพระ
ผ้าสีสุดท้าย สีทอง ไม่มีสีทองก็เอาสีใกล้เคียง ทอง หรือน้อยกว่าทอง
เรื่อยไป คือสีที่เทียบกับสิ่งที่มีคุณค่าและมูลค่าสูง

เครื่องแบบชุดสุดท้าย ชุดที่มนุษย์และเทวดากราบไหว้
บูชา ยินดีต้อนรับ มีของก็อยากให้ ให้แล้วก็มีความสุข

เครื่องแบบชุดสุดท้ายทันสมัยอยู่เสมอ ออกแบบครั้ง
เดียวใช้ชุดนี้มาสองพันกว่าปี ผู้ต้นคิดคือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ผู้ออกแบบคือพระอานนท์ เป็นชุดที่จัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว เพราะผู้รู้เป็นคนจัด และไม่ใช่ว่าไปเจอสีนี้อยู่โคนไม้ หยิบเอามาห่มก็ไม่ได้ อย่างนั้นเขาเรียกว่า ห่อตัว ต้องมีพิธีกรรม สืบทอดกันยาวนานกว่าสองพันปี จึงจะได้ครองชุดนี้ได้ เพราะฉะนั้นควรภูมิใจในชุดนี้ให้ดี อย่าไปเปลี่ยนผ้า เปลี่ยนแปลงจิตใจดีกว่า ถ้าใครครองผ้าชุดนี้แล้ว แนะนำเขาไปเลย **อย่าเปลี่ยนแปลงชุดเด็ดขาด เพราะเป็นชุดที่เหมือนพระธรรมกายในตัว เป็นชุดที่ทำให้เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว**

ชุดหลากสี มีเงื่อนไขต้องทำมาหากิน มีพันธะของชีวิต มีเครื่องกังวล มีเครื่องผูกหย่อนๆ ผูกให้พัวพันตลอดเวลาเลย ไม่เป็นอิสระ ไม่มีเวลาว่างที่จะมาศึกษาธรรมปฏิบัติ แต่ชุดนี้ไม่มีพันธะของชีวิต ไม่มีภาระเครื่องกังวล ปฏิบัติธรรมได้เต็มที่ เพราะฉะนั้นตอนไหนมีความรู้สึกว่าท้อแท้ ท้อถอย อยากจะลาสิกขาละก็ ให้นึกถึงคำพูดที่หลวงพ่อบุญวันนีไว้ เยอะๆ แล้วเตือนๆ กันเอาไว้ให้ดีๆ เรากำลังจะไปถึงที่สุดแห่งธรรม ชุดนี้เท่านั้นถึงจะไปถึงที่สุดแห่งธรรมได้ ชุดอื่นไปยาก เพราะมีเครื่องกังวล

๑ ทรงผมทรงสุดท้าย

ทรงผมทรงสุดท้ายหลังจากจัดกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็คือทรงนี้ แต่ที่ยังจัดไม่เสร็จ เดี่ยวสั้น เดี่ยวยาว เดี่ยวหยิก เดี่ยวเหยียด เดี่ยวปิดหน้า เดี่ยวเปิดหน้า เดี่ยวถักเปีย เดี่ยว ตัดเปีย สารพัดทรงอะไรก็ 모르 นั่นยังจัดไม่เสร็จ ยังต้องเวียน วายตายเกิดกันอีกนาน แต่ทรงนี้เดือนหนึ่งหวี ๒ ครั้งเท่านั้น หวีที่ไม่มีซี่ คมกริบ คือ มิดโกน นี่เป็นทรงผมทรงสุดท้ายใน สังสารวัฏ

๑ สภาพใจที่จะไปถึงที่สุดแห่งธรรม

สภาพใจที่จะไปถึงที่สุดแห่งธรรม ต้องเป็นสภาพใจที่ ไร้กังวล ไม่ติดในคน สัตว์ สิ่งของ เยือกเย็นเป็นนิตย สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส มีความสุขตลอดกาล ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใด มีความรู้สึกไม่ต้องการอะไรเลย แค่อาสนะ ๑ ผืน ที่นั่งแคบๆ ไม่เกิน ๑ ตารางเมตร ที่นอนไม่เกิน ๒ ตารางเมตร อาหาร แค่วันตาย รสชาติไม่คำนึงถึง แล้วก็ไม่นิยมยินดีในร้ายอะไร ไม่ว่าใครจะกระทุ้งกระแทกแค่ไหน ก็ไม่กระทบกระเทือน ใจนิ่งเฉย รู้สึกสดชื่นตลอดเวลา และเวลาเราดูอะไรก็สักแต่ว่าดู

ไม่มีความรู้สึกพัวพัน ผูกพัน นั่นแหละเป็นสภาพใจที่
เหมาะสมที่จะไปที่สุดแห่งธรรม

สัตว์โลกที่ยืน นั่ง นอน หรือเดินอยู่
มิใช่อายุสังขารเท่านั้นที่ติดตามไป
แม้วัยก็เสื่อมลงไปทุกขณะ
ที่หลับตาและลืมตาอยู่

ช.ชา.(บาลี) ๒๗/๖๑๒/๑๔๗

